

Arrest

nr. 191 441 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 23 januari 1993 te Kifah wijk, Bagdad. Uw vader S.F.H. en uw moeder S.G.A.A.J. zijn allebei overleden. U heeft twee broers, M. (Bagdad) en H. (O.V. X) en drie zussen, D. (Turkije), B. (Turkije) en Ma. (Bagdad). H. werkte in Bagdad als makelaar maar werd bedreigd en vluchtte daarom naar België. U weet verder niets over zijn asielrelaas. U weet evenmin waarom D. en B. en hun echtgenoten, respectievelijk H.M.A.B. en H.A.J., in Turkije verblijven. Zij zouden geen problemen gekend hebben in Irak. M. is arif (sergeant) in firqa 11 van het Iraakse leger, gevestigd in Bab al Moatham. U denkt dat H. in het verleden ook in het leger diende maar deserteerde. Op 1 september 2013 startte u als jundi (soldaat) in de firqa (divisie) 6, fauj (regiment) Maghawir (special commando). U werd gestationeerd in Abu Ghraib maar werd in april 2014 overgeplaatst naar Aboutiab, provincie Anbar, omwille van de strijd tegen Daesh.

Uw fauj was verantwoordelijk voor het bewaken van Abouthiab, een dorp tussen Fallujah en Ramadi. Jullie werden vanaf 16 mei 2014 per zes verdeeld over zes punten ongeveer 400 meter van elkaar verwijderd om te vermijden dat strijders van Daesh dit punt zouden kunnen benaderen. Op uw eerste dag in punt 6 gingen uw vijf sjjiitische collega's waarmee u samen het punt bewaakte een huiszoeking doen in een nabijgelegen woning van een soennitische man. Ze plunderden en vernielden het huis. U besloot dit te gaan melden aan het hoofd van uw sariya (). Hij nam u mee naar jullie fauj verantwoordelijke die akte nam van uw verhaal. U werd vervolgens door uw sariya hoofd van punt 6 naar punt 3 overgeplaatst. Op 25 mei 2014 ontving u echter een dreigings sms waarin u een verrader en onreine soenniet werd genoemd. U vermoedt dat het dreigement verstuurd werd door de collega's die u verraden had. U ging dit opnieuw melden aan uw sariya overste maar hij kon niets voor u doen. Er volgden nog twee dreigings sms'en. Op 3 juni 2014 ging een verlofperiode in. U besloot niet meer terug te keren naar uw eenheid en te deserteren.

Op 23 juni 2014 hoorde u toenmalig eerste minister Nour al Maliki verklaren zware straffen te zullen uitspreken tegen deserteurs. U vluchtte op 25 juni 2014 naar uw tante Z.H.S. in Zayouna wijk. Op 20 september 2014 ontvluchtte u vervolgens het land op legale manier met eigen paspoort via de luchthaven van Bagdad. U vloog naar Turkije en vervolgens naar Italië. Van daaruit reisde u per bus naar België. U kwam aan op 24 september 2014 en diende de volgende dag uw asielaanvraag in.

In oktober 2014 zou de eenheid Militaire Discipline u in uw ouderlijke huis komen zoeken zijn wegens een dagvaarding op grond van desertie. U hoorde via uw broer M. dat u bij verstek veroordeeld bent, en dit ook in oktober 2014.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart (d.d. 04/01/2012), uw nationaliteitsbewijs, uw kieskaart, een vakantiestrookje, een video van een speech van premier Nour al Maliki en foto's van uw legercarrière. Daarnaast legde u kopieën neer van twee loonstrookjes, de woonkaarten van uw moeder en zus, uw voedselrantsoenkaart, de overlijdensakte van uw vader en het bewijs van overlijden van uw moeder.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. En dit om volgende redenen.

U kon eerstens de problemen die u zou ervaren hebben Anbar tijdens uw werkzaamheden bij het leger niet aannemelijk maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een volledig ander verhaal vertelde dan op het CGVS. Zo verklaarde u op de DVZ dat u gedurende uw volledige militaire dienst beledigd werd door uw oversten. U werd zelfs met de dood bedreigd door uw overste. Toen u wilde achterhalen waarom dit u overkwam, kwam u te weten dat dit te wijten was aan uw soennitische afkomst. In het Iraakse leger heerste dit probleem in het algemeen. Hierdoor kon u niet anders dan te vluchten (CGVS vragenlijst, vraag 5). U vermeldde in het gehele niet dat u getuige zou geweest zijn van een plundering van een soennitisch huis door uw collega's en bijgevolg overgeplaatst en bedreigd zou geworden zijn. Op het CGVS vertelde u dan weer niets over beledigingen door uw oversten. U verklaarde integendeel nooit problemen gehad te hebben vóór mei 2014, niet met de mannen van punt 6 noch met iemand binnen uw fauj. Dat u nooit eerder problemen gekend heeft, weet u aan het feit dat u geen contacten had met uw collega's (CGVS gehoorverslag, p. 23-24). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u zelfs dat u meermaals de hulp inriep van zowel uw sariya-overste én uw faujoverste (CGVS, p. 18). Deze uiteenlopende verklaringen zijn alvast zeer bevreedend. U ondertekende nochtans uw interviewverslag op de DVZ en verklaarde zich aldus akkoord met uw neergeschreven verklaringen. Bovendien verklaarde u op het CGVS dat uw interview op de DVZ goed verlopen was. Gepeild of u alle belangrijke elementen heeft kunnen vermelden, bevestigde u alle hoofdpunten te hebben vermeld (CGVS, p. 2). Niet alleen haalde u op de DVZ de bedreigingen die u op uw gsm kreeg niet aan, u sprak ook over compleet andere belagers. De ene keer heeft u het over uw oversten, de andere keer over uw collega's. Deze elementen raken aan de kern van uw relaas en ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Voorts kunnen nog verschillende verschillende bedenkingen gemaakt te worden bij uw vermeende problemen. . U zou op uw eerste werkdag op punt 6, i.c. op 16 mei 2014, gezien hebben hoe uw sjjiitische collega's het huis van een soenniet in Abouthiab binnenvielen en plunderden. U zou diezelfde dag, van zodra zij terug waren, naar uw overste gestapt zijn om de wantoestanden aan te klagen. U zou uw kompanen gewoon achtergelaten hebben en hen gezegd hebben dat u iets ging halen in het gebouw van de sariya (CGVS, p. 22). Ten eerste is het opmerkelijk dat uw sjjiitische kompanen u zonder meer lieten vertrekken na hun plundering. Hoewel u verklaarde dat zij uw plotse vertrek niet verdacht vonden, is dit evenwel weinig

waarschijnlijk. U zou namelijk de hele tijd als enige soenniet van de groep gekeken hebben naar hoe zij een soennitisch huis plunderden. Dat zij u onmiddellijk daarna zonder meer zouden laten gaan, wetende dat u naar het sariya-gebouw ging, is dan ook bedenkelijk. Ten tweede is het nog maar zeer de vraag of u hen werkelijk zou gaan verklikken in een dergelijke situatie. U legde namelijk zelf uit dat zij -uw sjiitische collega's-die huiszoekingen uitvoerden omdat zij geen onderscheid maken tussen soennieten en Daesh-strijders, soennieten haten en iedereen beschouwen als terroristen (CGVS, p. 21). Dat u, een soenniet, in een dergelijk klimaat naar uw sjiitische overste zou stappen om uw sjiitische collega's te verklikken van het plunderen en vernielen van een soennitisch huis, is een erg risicovolle onderneming. Dat u een dermate groot risico zou nemen na slechts één incident is dan ook niet aannemelijk. De vraag of u niet gedacht of verwacht had dat uw actie u in de problemen zou brengen, omzeilde u verschillende malen (CGVS, p. 22). Ten derde zou u na het ontvangen van de eerste telefonische bedreiging opnieuw naar uw sariya-overste gestapt zijn. Dit is opmerkelijk. Ddiezelfde overste zou u na uw eerste klacht immers onmiddellijk overgeplaatst hebben. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er voor het overige maatregelen werden genomen ten aanzien van uw sjiitische collega's (CGVS, p. 21). Gezien uw overste enkel voor uw overplaatsing zorgde, kon u namelijk verwacht hebben dat ook hij niet aan uw kant stond. Waarom u alsnog zijn hulp zocht, is dan ook andermaal bevreemdend en niet logisch. Ten vierde heeft u geen idee of de dreigementen werkelijk afkomstig waren van de kompanen die u had verraden. U kende de telefoonnummers van deze mannen immers niet en heeft in feite geen idee wie de afzender van de berichten was (CGVS, p. 23). Uw verklaringen betreffende de personen en redenen achter de dreigementen zijn aldus loutere vermoedens uwentwege. Wie de afzender ook was, u besliste pas een week na de eerste bedreiging uw legerbasis te ontvluchten. Bovendien blijkt uit niets dat u in deze periode, afgezien van de telefonische bedreigingen, problemen zou gekend hebben met uw sjiitische collega's. Nochtans waren zij op slechts 400 meter van u gevestigd en konden zij derhalve gemakkelijk tot bij u geraken (CGVS, p. 22). Dat ondanks de bedreigingen, waarvan u dacht dat ze afkomstig waren van uw voormalige collega's, nog een week op de basis bleef werken én eveneens ondanks de bedreigingen, geen verdere problemen kende, ondermijnt, samen met de overige hierboven aangehaalde bedenkingen, eens te meer de waarachtigheid, minstens de ernst van uw relaas. **U stelde voorts dat u omwille van de vermeende dreigementen en omwille van uw vrees voor Daesh deserteerde (CGVS, p. 18). en thans juridische vervolging vreest. U slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken.**

Vooreerst heeft u nooit enig officieel begin van bewijs ontvangen waaruit blijkt dat u zou gezocht worden op grond van desertie. U verklaarde gedagvaard te zijn door 'mannen van de staat'. Uw broer zou u verteld hebben dat de Militaire Discipline (Indibad Askary) u in oktober 2014 kwam dagvaarden omwille van desertie. Zij zouden een toestemming laten zien hebben maar geen arrestatiebevel afgeleverd hebben. Uw verklaringen beperken zich aldus tot loutere beweringen. Bovendien kon u verder geen details geven. Bijvoorbeeld gevraagd met hoeveel man zij de huiszoeking verrichten, stelde u: 'ben ik een pc?' (CGVS, p. 27). Het mag echter van u verwacht worden dat u enige interesse vertoont in uw zaak en uw broer dan ook proactief vraagt naar de omstandigheden van de huiszoeking. Daarenboven verklaarde u reeds bij verstek veroordeeld te zijn, en dit sinds oktober 2014. Dit zou u opnieuw te weten gekomen zijn via uw broer. Hij wist u immers te vertellen dat deserteurs veroordeeld worden, zo verduidelijkte u. Echter, hier kon u andermaal geen bewijs van voorleggen. U erop gewezen dat u, in geval u geen broer in het leger zou gehad hebben, niet eens zou weten dat u gezocht wordt of veroordeeld bent, stelde u dat u zonder connectie in het leger naar het nieuws zou kijken en het zo zou weten. U legde uit dat men op tv sowieso iets zou zeggen over deserteurs (CGVS, p. 27). Dit is een bijzonder dubieuze verklaring. Immers, terwijl het nieuws misschien melding maakt van de algemene situatie van deserteurs, zal u via de media uiteraard niets te weten komen over uw persoonlijke situatie. Bovendien beweerde u al in oktober 2014 bij verstek veroordeeld te zijn. Gezien u echter pas in oktober 2014 voor de eerste keer werd gezocht omwille van desertie, is het weinig onwaarschijnlijk dat u eveneens in oktober al bij verstek veroordeeld zou zijn. Tot slot kwam men, naar u weet, slechts één keer naar u zoeken, (CGVS, p. 26). Indien u werkelijk gezocht zou worden en veroordeeld zou zijn op grond van desertie in oktober 2014, is het niet aannemelijk dat u noch uw broer, de voorbije twee jaar helemaal niets meer over uw zaak vernomen zou hebben en hiervan geen tastbaar en overtuigend begin van bewijs van zou kunnen voorleggen..

U heeft verder geen exacte weet van wat u boven het hoofd hangt. U wist enkel te vertellen dat u een gevangenisstraf van vijf jaar en zelfs executie riskeert. Dat zou de toenmalige premier, Nour al Maliki, zo op 23 juni 2014 op televisie gezegd hebben. Op grond van welk artikelnummer u gezocht zou worden of veroordeeld werd, kon u dan weer niet zeggen (CGVS, p. 24-25). Evenmin kent u andere personen die deserteerden of veroordeeld werden omwille van desertie. Gepeild naar andere deserteurs, wees u erop dat u bij uw tante verbleef omdat u te veel schrik had en bijgevolg dus niet wist wie deserteerde. Het mag duidelijk zijn dat deze uitleg niet volstaat, temeer daar u zich toch ook van bij uw tante kon informeren, eventueel ook via uw broer. Geïnformeerd naar wat er met deserteurs

gebeurde, antwoordde u: gevangenis. Echter, concrete voorbeelden van mensen die veroordeeld werden op grond van desertie kon u andermaal niet geven. U bleek zelfs niet te weten of er veel of weinig mensen deserteerden na de opkomst van Daesh (CGVS, p. 25).

Voorts zou u nog nooit gehoord hebben van het bestaan van de amnestiemaatregelen. Dit doet uw verhaal verder wankelen. U verklaarde dat premier al Maliki in juni 2014 op televisie gezegd heeft dat deserteurs zware straffen en zelfs executie riskeerden. Ook de nieuwe premier al Obaidi stelde dat deserteurs bepaalde straffen zouden krijgen. Zo zouden hun contracten verbroken worden en zouden ze als afwezig veroordeeld worden (CGVS, p. 25). Dit zou u opnieuw weten dankzij uw broer. Hij weet dit omdat hij voor het leger werkt, legde u uit (CGVS, p. 26). De blote beweringen van uw broer kunnen uiteraard geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat al Maliki op 14 juni 2014 wel degelijk verklaarde dat deserteurs een laatste kans kregen om zich aan te melden en de troepen ongestraft opnieuw te vervoegen. Hoewel er later in die maand inderdaad enkele gedeserteerde officieren werden doorverwezen naar de militaire rechtbank, werd er in september 2014 een heuse amnestiecampagne opgezet omwille van de massale desertiegolf ten gevolge van de opkomst van Daesh vanaf juni 2014. Ook op 2 oktober 2014 werd een algemene amnestie aangekondigd (zie info administratief dossier). U vluchtte nochtans pas eind september 2014 en zou derhalve op de hoogte moeten geweest zijn van deze maatregelen. Dit was echter allesbehalve het geval. Geïnformeerd naar de amnestieregeling, antwoordde u: 'welke amnestie, er is geen amnestie'. U zei voorts dat er geen mogelijkheid is om amnestie aan te vragen en ontkende dat er amnestiemaatregelen zouden zijn uitgevaardigd als gevolg van de massale desertie na de inval van Daesh'. Gepolst of u wist of er veel mensen deserteerden sinds Daesh in Irak opkomt, zei u: 'hoe zou ik naar de mensen gaan en vragen: bent u gedeserteerd?'. U erop gewezen dat u dit misschien op het nieuws kan gehoord hebben, verklaarde u enkel dat iedereen weet dat het leger uit Mosul trok (CGVS, p. 25-26). Dat u enerzijds niet meer zou afweten van de massale desertie of het bestaan van de amnestiecampagnes die werden uitgevaardigd terwijl u zich nog in Irak bevond maar anderzijds wél al uw overige informatie over uw situatie via het nieuws en via uw broer zou verkregen hebben, is toch opmerkelijk. Indien uw verklaringen de waarheid bevatten kan hoe dan ook worden verondersteld dat u weet zou hebben van de amnestiemaatregelen temeer daar kan worden verwacht dat u zich zo goed mogelijk zou hebben willen informeren over de mogelijke risico's, dan wel eventuele oplossingen, in het kader van uw desertie. De video die u voorlegde van de speech van eerste minister al Maliki zegt niets over uw persoonlijke situatie en doet dan ook weinig ter zake. Deze verduidelijkt ook niet waarom u geen weet zou hebben van de amnestiemaatregelen. Dat u drie maanden in Irak zou gebleven zijn en vervolgens legaal met uw eigen paspoort het land ontvlucht zou hebben, ondermijnt uw vrees andermaal.

Dat u drie maanden onderdook alvorens te vluchten, gaf de autoriteiten namelijk ruim de tijd om uw onwettige afwezigheid en desertie op te merken en te signaleren. Dat u ervan uitging dat uw neef dit zou regelen, is geen overtuigende verklaring. U heeft namelijk geen enkel idee hoe uw neef en/of de smokkelaar geregeld hebben dat u zonder problemen onder eigen naam door de douane zou geraken. U wist enkel te vertellen dat de smokkelaar u vooraf ging bij de douanecontrole (CGVS, p. 28). Dat u op geen enkele manier weet heeft van de manier waarop u het land uit geraakte terwijl u volgens uw verklaring gezocht werd wegens desertie en mogelijks geseind stond (CGVS, p. 28), getuigt van een bijzonder gebrek aan interesse in uw eigen zaak en ondermijnt derhalve ten zeerste uw vrees. Hoe dan ook, dat u die beweert een vrees te hebben voor vervolging omwille van desertie zou beslissen legaal het land te verlaten en aldus het risico zou nemen alsnog te worden opgepakt, is niet aannemelijk.

Uit wat voorafgaat dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas, i.c. uw vermeende problemen in Anbar en uw veroordeling op grond van desertie. Bijgevolg kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Dat u militair was wordt op zich in voorgaande niet betwist doch dit volstaat geenszins om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient uw persoonlijke vrees voor vervolging dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto aan te tonen en aannemelijk te maken maar bleef in casu in gebreke. Zoals uit voorgaande blijkt kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u, in het kader van uw werkzaamheden bij het leger, zou hebben gekend. U haalde voor het overige ook geen andere problemen in Irak met burgers dan wel uw autoriteiten.

De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) kan u worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen de hierboven omschreven appreciatie niet ombuigen in positieve zin. Uw militaire kieskaart, loonstrookjes, vakantiestrookje en foto's tonen enkel aan dat u in het leger zat. Dit element wordt niet betwist door het CG. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs,

voedselrantsoenkaart en woonkaarten van uw moeder en zus beperken zich tot uw persoonsgegevens en herkomst, alsook deze van uw familieleden, maar hieraan wordt ook niet getwijfeld. . Verder hebben de overlijdensakte van uw vader en het bewijs van overlijden van uw moeder geen enkele betrekking op uw asielrelaas. Het videomateriaal met de speech van Maliki, werd hierboven reeds besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina

1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Irakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwed door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de

hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de

internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te verlaten. Volgens hem gaat verweerder uit van verkeerde veronderstellingen.

Vervolgens benadrukt verzoeker met betrekking tot de beledigingen van zijn oversten dat hij zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) alle informatie heeft meegedeeld waarover hij beschikt. Hij stelt dat

deze beledigingen slechts bijzaak waren en geen reden vormden om zijn land van herkomst te ontvluchten. Hij meent dat hij tijdens zijn gehoor wel degelijk verwees naar beledigingen van zijn oversten omwille van zijn afkomst en citeert uit het gehoorverslag. Hij wijst erop dat verweerder naliet om meer informatie te vragen opdat hij de bedreigingen door zijn oversten kon toelichten.

Verder benadrukt verzoeker dat hij tegen zijn kompanen in het leger heeft gezegd dat hij zou terugkeren naar hun eenheid en dat zijn kompanen geen weet hadden van zijn plan om klacht in te dienen. Hij acht dit geen risicovolle onderneming daar hij op eenvoudige wijze is weggegaan van zijn kompanen. Volgens hem diende verweerder hierover meer vragen te stellen indien hij het een dermate groot risico vond, in de plaats van over te gaan tot voorbarige en onjuiste conclusies.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij zich wendde tot de hoogste overheid met betrekking tot zijn klacht. *“Dit is de bevelhebber in hoogste rang. Aldus overschrijdt deze functie het al dan niet sjiit zijn.”* Hij wijst erop dat deze bevelhebber over de bevoegdheid beschikt om hem over te plaatsen, hetgeen in verzoekers voordeel was en noodzakelijk was om verzoeker te beschermen.

Verder stelt verzoeker absoluut zeker te zijn van het bestaan van de bedreigingen en van de herkomst ervan. *“De personen achter de dreigementen zijn verzoeker zijn kompanen in het leger. Verzoeker heeft immers geen enkele andere vijand.”* Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat hij nog een week op de basis bleef werken ondanks de bedreigingen aan zijn adres, wijst verzoeker erop dat hij op dat moment reeds was gewijzigd van basis en niet langer verbleef in de basis waar het incident zich voordeed.

Voorts meent verzoeker dat hij wel degelijk de nodige informatie verschaftte omtrent zijn desertie uit het leger. Hij wijst erop dat hij verwees naar de voormalige premier die op televisie meedeelde dat soldaten die deserteren kunnen worden gestraft. Hij meent dat verweerder het onmogelijke van hem verwacht door te verwijzen naar de exacte wetsbepalingen. Verzoeker citeert uit een aantal rapporten. Hij stelt dat hem een schorsing boven het hoofd hangt wegens zijn desertie uit het Iraakse leger. *“Ten tijde van verzoeker zijn desertie in 2014 bestond er geen mogelijkheid tot amnestie. Dit is informatie die verzoeker niet heeft verkregen van zijn broer, maar waar verzoeker zelf is achter gekomen.”* Hij stelt dat hij via zijn broer heeft vernomen dat er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd omwille van het feit dat hij het leger heeft verlaten.

Vervolgens volhardt verzoeker in zijn verklaringen over zijn legaal vertrek uit Irak. Hij stelt dat de smokkelaar op dat moment alles in handen had, waardoor hij het risico om alsnog te worden gepakt miniem achtte.

Verder stelt verzoeker als volgt: *“Verzoeker is zijn land van herkomst moeten ontvluchten omdat hij er geïsoleerd werd door de Iraakse overheid, militie Asayeb Ahl Al- Haq en Daesh. Dit omwille van zijn werkzaamheden in het leger en zijn desertie daaropvolgend. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.*

[...]

Voor verzoeker is het onmogelijk om de bescherming van de Iraakse autoriteiten in te roepen. De Iraakse autoriteiten zijn niet in staat zichzelf te beschermen, noch in de mogelijkheid om aan verzoeker individuele bescherming te bieden.

Bovendien wordt verzoeker zelf vervolgd door de Irakese autoriteiten op basis van desertie.”

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aan de hand van een zeer uitgebreide uiteenzetting tracht verzoeker de analyse in de bestreden beslissing van de veiligheidssituatie in Bagdad te weerleggen. Hij besluit als volgt: *“Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijk klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?”*

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een bundel met 36 stukken.

Met een aangetekend schrijven van 10 februari 2017 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een document van het Ministerie van Defensie met vertaling en drie artikels (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Per drager brengt verweerder op 12 juni 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd wegens desertie. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij de problemen die hij in Anbar tijdens zijn werkzaamheden bij het Iraakse leger niet aannemelijk weet te maken, (ii) hij geen bewijs kan voorleggen dat hij zou zijn gedagvaard wegens desertie, (iii) het niet aannemelijk is dat hij pas in oktober 2014 een eerste keer zou worden gezocht wegens desertie en reeds in dezelfde maand zou zijn veroordeeld bij verstek, terwijl noch hij, noch zijn broer verder iets vernamen van zijn zaak, (iv) hij niet exact weet wat hem boven het hangt, (v) hij nooit hoorde van het bestaan van amnestiemaatregelen, (vi) het evenmin aannemelijk is dat hij door de Iraakse autoriteiten zou worden gezocht en zijn land van herkomst op legale wijze met zijn paspoort kan verlaten, (vii) het loutere feit dat hij militair was op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen/citeren van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel een dienstige poging om *in concreto* de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat beledigingen van zijn oversten slechts bijzaak waren en voor hem niet de reden uitmaakten om zijn land van herkomst te ontvluchten, dient erop gewezen dat verzoeker op de DVZ verklaarde dat zijn oversten hem constant beledigden en zelf met de dood bedreigden en dat zijn soennitische afkomst hiervan de oorzaak was (administratief dossier, stuk 22). Het feit dat verzoeker hiervan tijdens zijn gehoor op het CGVS geen enkele melding maakte en, integendeel, een ander asielaanvraag bracht, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen problemen. Het louter minimaliseren van zijn op de DVZ afgelegde verklaringen in onderhavig verzoekschrift of tijdens zijn gehoor op het CGVS, maakt zijn verklaringen op de DVZ niet ongedaan. Waar verzoeker aanvoert dat verweerder hierover meer vragen had moeten stellen, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Dit laatste geldt eveneens waar verzoeker aanvoert dat verweerder meer vragen diende te stellen over het risico dat verzoeker liep wanneer hij bij zijn oversten klacht wilde

indienen tegen zijn kompanen. Dienaangaande kan worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat verzoeker hierbij een onaannemelijk groot risico nam: *“Ten eerste is het opmerkelijk dat uw sjiitische kompanen u zonder meer lieten vertrekken na hun plundering. Hoewel u verklaarde dat zij uw plotse vertrek niet verdacht vonden, is dit evenwel weinig waarschijnlijk. U zou namelijk de hele tijd als enige soenniet van de groep gekeken hebben naar hoe zij een soennitisch huis plunderden. Dat zij u onmiddellijk daarna zonder meer zouden laten gaan, wetende dat u naar het sariya-gebouw ging, is dan ook bedenkelijk. Ten tweede is het nog maar zeer de vraag of u hen werkelijk zou gaan verklikken in een dergelijke situatie. U legde namelijk zelf uit dat zij -uw sjiitische collega's-die huiszoekingen uitvoerden omdat zij geen onderscheid maken tussen soennieten en Daesh-strijders, soennieten haten en iedereen beschouwen als terroristen (CGVS, p. 21). Dat u, een soenniet, in een dergelijk klimaat naar uw sjiitische overste zou stappen om uw sjiitische collega's te verklikken van het plunderen en vernielen van een soennitisch huis, is een erg risicovolle onderneming. Dat u een dermate groot risico zou nemen na slechts één incident is dan ook niet aannemelijk. De vraag of u niet gedacht of verwacht had dat uw actie u in de problemen zou brengen, omzeilde u verschillende malen (CGVS, p. 22).”* Het enkel herhalen en citeren van zijn tijdens het gehoor op het CGVS afgelegde verklaringen dienaangaande in onderhavig verzoekschrift, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstige poging de hiervoor geciteerde motieven te weerleggen.

Ook wat betreft de klacht zelf bij zijn oversten, komt verzoeker niet verder dan te herhalen dat hij bij iemand met een hoge rang klacht neerlegde en dat deze zijn overplaatsing beval. Dat het al dan niet sjiit zijn geen belang zou hebben omwille van de hoge rang van deze persoon, is een blote bewering. Waar verzoeker stelt dat hij er absoluut zeker van is dat de bedreigingen afkomstig waren van zijn kompanen, dient erop gewezen dat zijn kompanen zich op slechts 400 meter van hem bevonden en dat hij na de telefonische bedreigingen niets meer heeft vernomen, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van deze bedreigingen eens te meer ondermijnt.

Aangaande zijn vrees wegens desertie uit het Iraakse leger, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen en bedreigingen binnen het leger niet aannemelijk maakt. Verzoeker haalt voorts geen andere redenen aan die een grondslag voor desertie zouden kunnen vormen. Bovendien kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat een deserteur het land op legale wijze kan verlaten zoals dit *in casu* het geval was voor verzoeker. Betreffende zijn voorgehouden desertie uit het Iraakse leger komt hij niet verder dan het opnieuw herhalen van zijn verklaringen over hetgeen voormalig premier Nour Al Maliki heeft gezegd op televisie. Indien hij werkelijk reeds bij verstek zou zijn veroordeeld, zoals hij beweert, kan wel degelijk redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren betreffende de redenen en de rechtsgrond op basis waarvan deze veroordeling zou zijn gebeurd. Het louter achteraf bijbrengen van een brief van het Ministerie van Defensie (rechtsplegingsdossier, stuk 4) toont geenszins verzoekers oprechte interesse voor zijn beweerde veroordeling aan. Verzoeker laat bovendien nog steeds na enig bewijs voor te leggen ter staving van zijn veroordeling bij verstek of van het beweerde arrestatiebevel dat tegen hem zou zijn uitgevaardigd. Waar hij verwijst naar een aantal rapporten, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen. Hetzelfde geldt overigens tevens voor de overige door hem bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-36 en rechtsplegingsdossier, stuk 4). Verzoeker slaagt er derhalve niet in zijn voorgehouden desertie uit het Iraakse leger aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing

dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviseerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad geviseerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjjiitische milities, nog steeds de politieke en

administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER